

„Htio sam Vam danas govoriti o događanjima na i oko Sveučilišta u Rijeci. Ali neću. Htio sam Vam govoriti o stanju na LHCu u CERNu i o kongresu o klimatskim promjenama u Kopenhagenu. Ali neću. Ovo je prilika kada se treba, naprosto mora, govoriti o Aleksandru Abramovu. Dečku, studentu moga faksa, stanovniku moga rodnoga grada, koga više nema. Poput Vitomira Jovičića Simkea, poput Luke Ritza u Zagrebu, poput (pre)mnogih drugih dečki i cura diljem ove naše zamlje.

Ovo bi mogla biti patetična priča o žalosti i potrebi kažnjavanja. Ali neće.

Ovo će pokušati biti priča o odgovornosti koje nema.

O odgovornosti nas roditelja koji iscrpljeni stižemo doma i nemamo dovoljno vremena, živaca i snage baviti se svojom djecom. O odgovornosti poslodavaca koji nas čine takvima da bi mogli voziti svoje SUVove i jahte. O odgovornosti nas nastavnika i profesora koji u prepunim satnicama i učionicama fingiramo HNOŠove i bolonje da bi djecu učili kakve vrste pijeska postoje u Osječko-baranjskoj županiji, i kakav kupus raste u Lici, i kako riješiti parcijalne diferencijalne jednačbe, i kako je u(ne)ređena ekonomija, i kako su razmišljali grčki filozofi, ... ali ih nemamo vremena ni načina učiti kako biti uspravni, kako biti empatični, kako pomagati drugima i drugačijima, kako biti humani, kako biti moralni i etični, kako biti ljudi, kako biti roditelji.

Ovo je priča o novinarima i njihovim urednicima koji nam naturaju priče o raznim simonicama, vlatkicama i doloresicama a ne promoviraju prave vrijednosti i prave junake ove zemlje. One koji se bace u rijeku da bi spasili drugoga ali onda odšetaju jer ne žele biti u takvim novinama i na takvim televizijama. Priča o velikobratskim bedacima i o nagradnim igrama koje uništavaju ljudsko dostojanstvo. O vanjskoj formi umjesto sadržaja.

Ovo je priča o nazovi herojima koji kukavički bježe od haških papira umjesto o pravim herojima koji nezaposleni moraju liječiti svoje rane i traume, koji su ovoj zemlji dali sve dok su je korumpirani lupeži preuzimali i pljačkali. Ovo, nažalost, nije priča o tim pravim herojima koji i dalje tiho i samozatajno rade i trude se da ovo bude bolja zemlja za njihovu djecu i za svih nas.

Ovo je priča o katastrofalnim ministrima i lupeškim gradonačelnicima i inim hohštaplerima i nikogovićima koji žele biti predsjednici ove države.

Ovo je priča o mostovima do bagatelno kupljene zamlje, o brodovima, kamionima, cestama i tunelima na kojima su se dizale ogromne provizije, o onima koji za ništa od toga nisu odgovorni, o društvu bez ikakvih vrijednosti.

Ovo je priča o ulaganju u zgrade a ne u ljude. Ovo je priča o čelnicima koji to postaju ucjenama, prijetnjama, podmetanjima, kupovinama glasova i naručenim medijskim istupima. O ja tebi – ti meni titulama i nagradama.

Ovo je priča o strankama opasne nekompetencije koje postavljaju vlade opasnog diletantizma. O vladama koje predlažu i besprizornim sabornicima koji glasaju za najveće uštede upravo na obrazovanju.

Ovo je priča o premnogim svećenicima kojima su milije bitke od prije 70 godina, nove crkve i potrošena politikanstva, a ne o onima koji stvarno žive vjeru i svoj život posvećuju potrebitima.

Ovo je priča o najdražoj Rijeci kojoj tepamo da je otvorena i multikupluralna ali u kojoj će se danas premnogi zatvoriti iza primorskih poneštrica kada treba pomoći i priskočiti drugima, u kojoj će se mnoga naša djeca i naši sugrađani okrenuti kada Simkea bace u Rječinu ili Acu tuku na par metara od njih.

Ovo je priča o besprizornim kukavicama koji svoju impotetnu bahatost skrivaju iza bjesomučne agresije koju su spremni pokazati tek na slabijima od sebe ili kad ih je tri ili 10 na jednoga.

Ovo je priča u kojoj ne stanuje pamet nego epizodne nule, u kojoj nam ljudsko iverje oduzima budućnost.

Ovo je priča u kojoj bi se mnogi trebali prepoznati, ali će izabrati to ne učiniti.

Ovo je priča o nama, beznačajnima ispod zvijezda, i o zvijezdama Ace, Simkea i Luke koje nam više ne osvjetljavaju put.

Ova priča ne može nego završiti minutom šutnje. Šutnje nakon koje bi trebala uslijediti promjena i ogromna aktivnost. Ali, nažalost, neće, pa će sutra biti prestrašno jednako kao danas, ako ne i gore.

Hvala Vam, Aco, Simke i Luka što ste dio puta prešli s nama. I oprostite nam, o Bože, oprostite nam ako možete, što nismo znali bolje pa Vam nismo dopustili da taj Vaš put bude puno dulji i ljepši od našega.“

Saša Zelenika